

PANDOJEN VALTAKUNTA

TULVAN JAKAMA MAA

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ERIN HUNTER

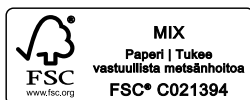
PANDOJEN
VALTAKUNTA
TULVAN JAKAMA MAA

Suomentanut Ville Viitanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Erityiskiitokset Rosie Bestille

Englanninkielinen alkuteos
BAMBOO KINGDOM #1: CREATURES OF THE FLOOD

Copyright © Working Partners Limited 2021
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kannen kuva © Johanna Tarkela 2021
Kuvitus © Johanna Tarkela 2021
Kartan kuva © Virginia Allyn 2021
HarperCollins Publishersin luvalla

SUOMENKIELINEN LAITOS © VILLE VIITANEN JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48757-0
PAINETTU EU:SSA

*Omistettu Zhong Jiantolle, Xu Weille ja Wolffeatherille.
Kiitos kaikesta avustanne ja lämpimästä
vieraanvaraisuudestanne.
Sekä isoille tytöille, jotka kiipeilevät puissa.*

*Erityiskiitokset inspiraatiosta ja luovuudesta CCPPG:lle,
joka auttoi Erin Hunteria Pandojen valtakunnan
saattamisessa maailmaan.*

ESINÄYTÖS

ORKIDEA NOUSEVAPUU KUROTTI TASSULLAAN seuraavaa jalansijaa kohti. Hän kiskoi itseään liukasta rinnettä ylös kynsiensä varassa. Sade kasteli hänen paksun turkkinsa aina nahkaa myöten. Hänen teki mieli ravistella itsensä kuivaksi, mutta se ei ollut nyt mahdollista. Jos hän menettäisi jalansijansa, niin...

”Orkidea!” Juuri ärähti. ”Varo!”

Orkidea vilkaisi ylös aivan viime hetkellä. Rinnettä alas syöksyi suoraan häntä kohti bambupehko, jonka taukoamaton rankkasade oli huuhtonut sijoiltaan. Se pyöri vinhaa vauhtia, ja sen paksut varret viuhuivat vaarallisesti. Orkidea karjaisi ja heittäytyi sivuun. Hänestä kuulosti melkein kuin bambu olisi vastannut karjaisuun humahtaessaan ilman halki aivan hänen korvansa vierestä. Hänen tassunsa alkoivat taas luisua, mutta pian hän sai otteen hieman tukevammin rinteeseen juurtuneesta puusta ja saattoi vilkaista alas. Vuorensinämää pitkin poukkoileva pensas rytisi Juuren ohi vaarallisen läheltä, mutta Juuri oli onneksi ehtinyt siirtyä pois sen reitiltä. Orkidea näki kuinka bambun jäänteet kimposivat kallionkielekkeestä ja molskahtivat

tulvivaan jokeen. Väkipahva virtaus sieppasi sen heti otteeseensa ja veti sen syvälle pinnan alle.

Orkidea ripustautui hetkeksi puun runkoon ja antoi hengityksensä tasaantua odotellessaan, että hänen kumppaninsa ehtisi kiivetä hänen luokseen. Juuren mustavalkoinen turkki oli täynnä mutaa ja märkiä lehtiä. Raskaat sadepisarat rumuttivat Orkidean takaraivoa. Koko Bambuvaltakunta tuntui pakenevan tulvivaa jokea. Rantakivien pehmeät sammalikit, joilla aiemmin oli ollut niin mukava loikoilla iltapäivän aurin-gossa, olivat peittyneet vellovaan liejuun, jonka läpi metsän eläimet ponnistelivat paetakseen nousevaa tulvaa. Hän näki jonkin matkan päässä kultapandan, jonka tuuheaa häntä oli paksun mudan peitossa. Otus yritti hädissään kavuta lähimpään puuhun. Orkidea olisi tahtonut auttaa häntä mutta tiesi, että mitään ei ollut tehtävissä.

Hänen täytyi nyt keskittyä ajattelemaan pentujensa turvallisuutta.

”Emme voi jatkaa enää edemmäs”, hän puuskutti Juurelle, kun tämä onnistui viimein kapuamaan hänen vierelleen. ”Pennut tulevat pian. Minä tunnen sen.”

”Etsitään turvallinen paikka”, Juuri sanoi. ”Katso, tuolla ylhäällä on kallionkieleke. Sen ei sentään pitäisi huuhtoutua alas veden mukana. Jaksa vielä vähän.”

Orkidea nyökkäsi synkästi ja kääntyi sinnitelläkseen eteenpäin. Hän ponnisti vahvoilla takajaloillaan ja kurotti kohti petollisen polun seuraavaa tukevaa askelmaa. Orkidea toivoi että Juuri oli oikeassa, mutta hänestä tuntui että mikään ei ollut enää varmaa. Ehkä koko Bambuvaltakunta tosiaan huuhtoutuisi tulvan mukana pois.

Nyt hänen oli kuitenkin pakko vain kiivetä, sillä muutakaan ei ollut tehtävissä. Orkidea jatkoi eteenpäin ja kapusi askel kerrallaan sateen runtelemaa vuorenrinnettä ylös. Hän piti katseensa tiukasti kielekkeessä. He olivat jo niin lähellä että hän saattoi kuvitella, miten mukavalta tuntuisi saada pian tukevaa maata

tassujen alle. Kenties kielekkeeltä löytyisi jopa jonkinlainen sateensuoja, kuten tiheä puu tai pieni kalliolippa, jonka turvin hän saisi saattaa pentunsa maailmaan pelkäämättä että vesimas-
sat tempaisivat heidät heti mukaansa...

”Hei!” huusi tuntematon ääni jostain kaukaa ylhäältä. Hän kääntyi katsomaan ylös ja jäi hetkeksi haukkomaan henkeään, kun taivaalta ryöppyävä sade sokaisi hänen silmänsä. ”Katsokaa, pandoja!” Orkidea räpytteli veden pois silmistään ja näki puiden lomassa joukon nuhjuisen näköisiä pitkähäntäisiä olentoja, jotka roikkuivat huojuissa oksissa. Lumiapinoita, ehkä kymmenen yksilön joukko – luultavasti kaikki mitä laumasta oli jäljellä. Heidän erikoiset sinisävyiset naamansa vääristyivät raivosta, kun he tähystelivät alas Orkidean ja Juuren suuntaan, ja oudot nenättömät naamat levisivät irvistyksiin, jotka paljastivat terävät hampaat.

”Tämä on teidän syytänne!” yksi apinoista huusi sateen pauhun läpi ja osoitti pandoja luisevalla sormellaan. ”Teidän tehtävänne oli varoittaa meitä!”

”Emme me tienneet!” Orkidea huusi vastaukseksi.

”Missä teidän Lohikäärmepuhujanne on?” eräs toinen apina tivasi. Orkidea tunsu lihastensa jännittyvän, kun hän näki että apinat alkoivat kiivetä runkoja myöten alas. He liikkuivat ensin hitaasti mutta alkoivat sitten kiirehtiä maata kohti aina vain nopeammin ja loikkia varomattomasti puusta toiseen. Hänestä näytti, että apinat olivat niin raivoissaan, etteivät enää lainkaan välittäneet, vaikka lipeäisivät ja syöksyisivät jyrkännettä alas. ”Miksei hän kertonut meille, että näin tapahtuu?”

”Ette te Illanruskoa voi syyttää”, Juuri murahti ja alkoi hivut-
tautua ylemmäs mutaiseen rinteeseen, Orkidean ja lähestyvien apinoiden väliin. ”Suuri lohikäärme ei maininnut tästä sanal-
lakaan.”

Vaikka se ei oikeastaan ole totta, Orkidea ajatteli epätoivoisena. Tai ainakaan me emme tiedä, onko se totta.

Missä ihmeessä hän on? Missä Illanrusko Takametsä on?

”Arkajalka kuoli”, yksi apinanaaraista parkaisi. Hän oli nyt ehtinyt alas maan tasolle ja seisoi heidän edessään. Apinan pitkä häntä viuhkoi vimmaisesti. ”Ja Nopsasydän myös. Niin monet ovat menettäneet henkensä...”

”Ja vain siksi, että pandat antoivat sen tapahtua!” ärisi eräs toinen lumiapina. ”Tämä on heidän syytään. Tästedes lumiapinat eivät kuuntele yhdenkään pandan valheita! Hyökätäkää!”

”Juokse!” Juuri murahti, kun apinat lähtivät loiskimaan liejun läpi heitä kohti. Orkidea kääntyi ja naulitsi katseensa samaan kallionkielekkeeseen kuin hetkeä aiemmin. Hän tiesi että jos vain selviäisi sinne asti ja saisi tukevan jalansijan, hän olisi valmis kohtaamaan apinoiden hyökkäyksen – ja voisi murskata niiden luut vahvoilla hampaillaan. Mutta vain, jos hän ehtisi vakaalle alustalle.

Hän vilkaisi taakseen, ja pakokauhu pyyhkäisi hänen ylitseen lamauttavana aaltona. Juuri ei seurannut hänen perässään.

”Juuri! Ei!” hän parahti. Juuri oli kuitenkin jo aivan hyökkääjien ulottuvilla ja ärisi kimppuunsa syöksyvälle laumalle. Hän sai yhden apinan hännän hampaisiinsa ja heilautti päätään kaikin voimin, niin että otus lensi usean karhunmitan päähän. Mutta heti kun hän oli saanut yhden apinan kimpusta, joukko muita kapusi hänen selkäänsä, ja vahvat sormet alkoivat repiä hänen turkkiaan ja korviaan. Terävät kynnet ja hampaat raastoivat häntä joka puolelta. Orkidea oli juuri lähdössä apuun, kun Juuren tassut äkkiä lipesivät. Hetki tuntui venyvän loputtoman pitkäksi. Vielä mutaista rinnettä alas syöksyessäänkin Juuri vääntelehti kaikin voimin irrottautuakseen apinoiden otteesta.

Apinalauma ponnahti hetkessä irti alamäkeen vyöryvästä pandasta, mutta Juuri ei kyennyt enää pysäyttämään vauhtiaan. Hän iskeytyi alhaalla kallionkielekettä vasten, aivan samalla tavalla kuin bambujuurakko hetkeä aiemmin. Kammottava rusahdus kantautui aina ylärinteeseen asti. Juuri kierähti reunan yli ja syöksyi hervottomana suoraan tulvivan virran pyörteisiin. Mutaisen veden pinnassa erottui hetkisen ajan häivähdys mustavalkoisesta hahmosta, ja sitten hän oli poissa.

Orkidea karjaisi tuskasta, mutta taivaalta ryöppyävän sateen pauhu peitti hänen äänensä alleen.

Hän alkoi melkein toivoa että lauma kohdistaisi raivonsa seuraavaksi häneen, jotta hän saisi tehdä lopun edes muutamasta apinasta ennen kuin syöksyisi itsekin jokeen – mutta jostain syystä apinoiden raivo oli laantunut ja he nousivat taas yhdessä kohti latvustoa. Ennen kuin Orkidea huomasi, lumiapinat olivat kadonneet ja hän jäi aivan yksin.

Et ole yksin.

Juuriko hänelle puhui? Vai olivatko hänen lamaantuneeseen mieleensä tulvahtaneet sanat tulleet hänen omasta suustaan? Vai jonkun aivan muun suusta? Kuka puhuja olikin, hän oli oikeassa. Orkidea olisi yksin vasta jos ei onnistuisi pelastamaan pentujaan. Hänen oli pakko nousta ylös kielekkeelle.

Matka oli vaikea, mutta hän tiesi ettei saanut pysähtyä. Hänen täytyi selviytyä Juuren vuoksi. Pentujensa vuoksi.

Kun hänen kyntensä viimein saivat otteen tukevasta kivistä ja hän sai kiskottua itsensä ylös kielekkeellä kulkevalle louhikkoi-selle polulle, hänen jalkansa tärisivät niin holtittomasti, että hän oli vähällä pyörtyä siihen paikkaan. Mutta sitten hän huomasi aivan muutaman askeleen päässä jotain, mikä sai hänen kovia kokeneen sydämensä miltei pakahtumaan riemusta. Rinteessä oli kielekkeen kohdalla luola. Se näytti vankkaseinäiseltä ja syvältä ja johti aina vuorenhuipun sydämeen asti. Näky valoi hänen lihaksensa täyteen tuoretta voimaa, ja hän kiirehti haistelemaan luolan suuaukkoa. Onkalo ei ollut kuiva – mutta eipä ollut sillä hetkellä mikään muukaan paikka koko Bambuvaltakunnassa. Eikä kenties enää koskaan olisikaan. Oli miten oli, hän pääsisi sentään pois armottomasti piiskaavan sateen ulottuvilta. Luolassa olisi lämpimämpää kuin taivasalla. Ja *turvallista*.

Orkidea kiirehti sisään ja jatkoi niin syvälle, ettei hämärässä nähnyt enää kunnolla eteensä. Tuntui rauhoittavalta saada tasujen alle sileäksi kulunutta kiveä. Tämä oli hänen pennuilleen hyvä paikka syntyä maailmaan.

Mutta...

Syvällä luolan perällä leijui haju. Haju, joka sai kylmät väreet kulkemaan Orkidean selkäpiitä pitkin. Veren ja raadellun lihan haju.

Luola oli petoeläimen pesä.

Äkkiä hämärä syveni entisestään, ja Orkidea pyörähti ympäri. Joku oli kulkenut suuaukon edestä. Joku pandaa isompi eläin. Nyt sen hahmo jo peitti ulkomaailmasta kajastavan harmaan ja heikon valokehän melkein kokonaan taakseen.

Orkidea kyyristyi ja paljasti hampaansa. Hän päätti, että tais-
telisi pentujensa puolesta, oli vastassa kuka tahansa, mutta kun hänen silmänsä vähitellen sopeutuivat luolan hämärään, hän tajusi, että tällaista eläintä hän ei ollut koskaan aiemmin nähnyt. Se oli valtavan suuri ja sillä oli jättimäiset käpälät ja pitkä häntä. Vartalo ei kuitenkaan ollut pyöreä kuten karhulla tai paksun turkin peittämä kuten lumileopardilla. Otus oli lihaksikas, ja sen mustien ja oranssien viirujen koristaman naaman keskellä hehkui kaksi valtavan suurta keltaista silmää.

Sitten peto astui luolan sisään.

LUKU 1

NUORI PANDANAARAS LEHTI KIERÄHTI vatsalleen ja venytti tassujaan eteenpäin. Hän raapi kynsillään kalliota peittävää ohutta maakerrosta, kierähti takaisin selälleen ja avasi hitaasti silmänsä. Taivas hehkui hänen yllään utuisen harmaana, kalpeana ja pilvettömänä. Hänen näkökenttensä oli tyhjä lukuun ottamatta yhtä erityisen korkean puun latvaa, joka erottui juuri ja juuri toisessa silmänurkassa. Lehdestä tuntui kuin hän olisi voinut pudota taivaan syvyyksiin.

Hänen vatsassaan kurisi.

Ehdin tuijotella taivaalle sitten ensiaterian jälkeen, hän ajatteli ja haukotteli leveästi. Sitten hän kellahti taas vatsalleen. Hän nousi jaloilleen ja hölkkäsi suuren puun luo raaputtamaan korvantauksiaan sen muhkuraista kaarnaa vasten.

Siellä täällä pohjoisrinteen harvan puuston seassa alkoi näkyä liikettä. Täti Luumu ja muut Sorjapuut nousivat yksi toisensa jälkeen mukavilta lehtivuoteilta tai kömpivät alas laakeilta kivenjätkäleiltä lähteäkseen etsimään puiden lomassa kasvavia hentoja ruokoja. Lehti ravisteli turkkiaan ja alkoi tallustella

kohti paikkaa, jossa oli edellisiltana nähnyt bambunversoja. Ja toden totta, parin askeleen välein tarjolla oli tukko pehmeitä versoja, joista puski ohuita vihreitä lehtiä. Hän ei kuitenkaan kerännyt kaikkia kerralla.

Abne pentu aamulla, nälkäinen pentu illalla, Täti Luumulla oli tapana sanoa, ja siinä hän oli myös oikeassa.

Lehti puristi versokimpun tiukasti tassuunsa ja kiirehti metsän halki suurelle aukiolle. Muut Sorjapuun metsän pandat olivat jo kerääntyneet sinne. He istuivat puunrunkoihin nojaten kunnioittavan välimatkan päässä toisistaan ja söivät.

”Alahan tulla, Lehti”, Luumu sanoi ja haukotteli. ”Suuri lohikäärme ei odota.”

Siinä oli toinen lause, jota Täti Luumulla oli tapana toistella tämän tästä. Lehti virnisti ja istuutui samaa runkoa vasten kuin pikku Ruoko ja Ruo’on emo Hyasintti. Ruoko asettui vatsalleen ja alkoi kiemurrella Hyasintin edessä odottavan pienen verso-keon suuntaan, mutta emopanda ojensi lempeän tassunsa ja kieräytti pennun etäämmäs.

”Ei ihan vielä, pikkuinen”, hän sanoi. Ruoko vingahti pettyneenä. Lehti tiesi tarkalleen, miltä hänestä tuntui. Emon tassuissaan pitelemä bambu tuoksui herkulliselta, mutta kukaan ei saanut ryhtyä syömään ennen kuin ruoka oli siunattu.

Täti Luumu kyhnytti selkäänsä puun kaarnaa vasten ja karautti kurkkuaan. ”Suuri lohikäärme”, hän sanoi ja kohotti omia bambunversojaan, jotka lepäsivät hänen tassunsa päällä. ”Nöyrät pandasi kumartavat sinua tänä harmaan valon aterian hetkenä. Kiitos näistä bambuista jotka olet meille suonut, sekä siitä että annat meille viisauden lahjan.”

Lehti painoi päänsä, samoin kuin kaikki muut aukion pandat – jopa Ruoko, joka laski kuononsa niin alas että kirsu lepäsi metsänpohjaa vasten. He pysyivät asennossa hetken ennen kuin nousivat, ja sitten aukio täyttyi tyytyväisen rouskutuksen äänestä. Lehti nosti bambut kuonoonsa kiinni ja nautiskeli niiden raikkaan viileästä tuoksusta ennen kuin alkoi riipiä lehtiä irti. Hän

kokosi niistä pienen kimpun ja iski lopulta hampaansa maukkaan vihreisiin kärkiin. Hyasintti poisti omista bambuistaan sitkeät kuoriosat ja ojensi pehmeät vihreät sisäkerrokset Ruo'olle, joka hotkaisi ne hetkessä.

”Lohikäärme saisi kyllä olla lahjoissaan vähän anteliaampi”, eräs varttuneemmista pandoista mutisi suu täynnä kovia bambusuikaleita.

”Ja sinä saisit olla vähän kiitollisempi siitä mitä sinulle on suotu, Kataja Sorjapuu”, Luumu torui ja mulkaisi urosta ankarasti kypälissään pitelemänsä lehtitukon läpi.

”Kataja *Matalasuvanto*”, uros mutisi.

”Matalaa suvantoa ei enää ole, Kataja”, Hyasintti muistutti lempeästi. ”Me olemme nyt kaikki Sorjapuita.”

”Niin! Jos et tahdo olla Sorjapuu, voit olla vaikka *Syväjoki* tai *Tulvavesi*”, sanoi Ruoho ja vilkaisi vihjailevasti olkansa yli joenrannan suuntaan. Kataja puuskahti ja nousi pystyyn. Hän käänsi selkensä muille pandoille ja asettui puunsa toiselle puolelle mutustelemaan ensiateriansa puisevia rippeitä.

Katajaa katsellessaan Lehti tunsu piston sydämessään. Ruoho oli ollut ilkeä. Kataja oli toki äksy vanha uros, mutta ei ollut mikään ihme, jos hänellä oli vaikeaa. Lehti tuskin osasi kuvitella, millaista oli kun oma koti lakkasi hetkessä olemasta, katosi noin vain yhden päivän aikana nousevan tulvaveden alle. Hänellä itsellään ei ollut koskaan ollut muuta kotia kuin Sorjapuun metsä korkeine, hiljaa huojuvine puineen ja harvassa kasvavine bambuineen.

”Te kaikki elätte menneessä”, Ruoho tuhahti ja kellahti selälleen nuoleskelemaan kuonoaan. ”Yhdeksän kertaa päivässä me kiitämme Suurta lohikäärmettä siitä, että saamme syödäksemme. Mutta minkä takia? Kuka on muka nähnyt tulvan jälkeen edes lohikäärmeenmuotoisen pilven? Kataja on oikeassa. Lohikäärme on hylännyt meidät.”

”En minä niin sanonut”, Kataja urahti taakseen vilkaimmista.

Lehti kääntyi katsomaan Luumua ja niin tekivät myös monet muut pandat. Hän melkein odotti että Luumu olisi ärähtänyt vihaisesti, mutta täti vain pudisti päätään.

”Ei se niin toimi, Ruoho”, Täti Luumu sanoi rauhallisesti. ”Ei Lohikäärme voi hylätä meitä. Suuri lohikäärme ja Bambuvaltakunta ovat yhtä. Niin kauan kuin pandoja vain on olemassa ja niin kauan kuin bambu kasvaa ravinnoksemme, Lohikäärme varjelee meitä.” Hän otti keostaan seuraavan pitkän ruo’on ja kohotti sen tassullaan ilmaan ikään kuin kiistattomaksi todisteeksi sanoilleen. Aukiolla oli hetken aikaa hiljaista, lukuun ottamatta tasaista rouskutusta.

”Muistatko sen kesän ennen tulvaa, kun Katajan suvanto kuivui kokonaan?” Metsäomena kysyi samalla kun yritti irrottaa hampaiisiinsa tarttunutta versoa pitkällä mustalla kynnellään. ”Silloin Lohikäärmepuhuja kyllä varoitti meitä. Sinulla oli hyvin aikaa etsiä syvempi suvanto. Muistatko, Kataja?”

Kataja vastasi nytkin pelkällä murahduksella, mutta Hyasintti hymyili itsekseen ja ojensi Ruo’on ulottuville tassullisen lehtiä. ”Ai niin, ja muistatko sen tiibetinkettujen tapauksen?” hän sanoi. ”Vanhan Tammi Kivisilmän piti lähteä viemään heille sanaa jalkaisin ja nousta aina Valkohuippujen ylärinteille asti. Hän selviytyi perille ihan viime hetkellä ja ehti varoittaa lumivyörystä.”

”Eikö se ollut lumimyrsky?” Ruoho kysyi, ja hänen kylmä ilmeensä pehmeni aavistuksen verran.

”Ei vaan lumivyöry”, Talvio murahti ja kyhnytti samalla selkäänsä puuta vasten saadakseen raavittua itseään lapojen välistä. ”*Varokaa valkoista aaltoa*. Se oli Puhujan viesti. Muistan sen ihan tarkkaan.”

Lehti kellahti taas selälleen ja yritti syödä aterian viimeiset suupalat hitaasti nautiskellen. Kun vanhemmat pandat innostuivat muistelemaan menneitä, he saattoivat jatkaa jaaritteluaan monen tunnin ajan. Sama vanhan kertaus jatkuisi taatusti vielä sittenkin, kun olisi kultaisen valon aterian aika, ja vielä senkin jälkeen kohoavan auringon aterialla.

Lehti tiesi että Luumu oli oikeassa. Että Suuri lohikäärme oli yhä olemassa ja varjeli pandojaan. Hän uskoi siihen, sydämensä pohjasta. Mutta silloin kun Luumu ja muut kertoivat tarinoitaan entisajoista, jolloin joki oli ollut rauhallinen ja niin kapea että sen saattoi ylittää, ja bambua oli kasvanut mielin määrin ja joka pandalla oli ollut niin paljon ruokaa ja tilaa, että he olivat voineet pitää kukin omaa reviiriään, Lehti ei voinut olla ihmettelemättä miksi asiat tätä nykyä olivat aivan toisin.

Tammi Kivisilmä oli mennyt omalla reviirillään sijainneeseen pyhään paikkaan ja ottanut siellä vastaan Lohikäärme puhujan viestin kettuja uhkaavasta vaarasta, samalla tavalla kuin kaikki muutkin pandat. Niin Luumu oli kertonut. Siihen aikaan Suuri lohikäärme oli aina lähettänyt viestinsä Puhujalle, ja Puhuja puolestaan oli välittänyt sen muille pandoille, jotka taas olivat levittäneet Lohikäärmeen sanaa Bambuvaltakunnan muiden eläinten keskuuteen. Pandat olivat olleet erityisen tärkeitä olentoja, Lohikäärmeen valittuja sanansaattajia.

Mutta tulvasta kukaan heistä ei ollut tiennyt ennen kuin oli jo liian myöhäistä. Miksi heidän ikaikainen järjestelmänsä oli tällä kertaa pettänyt? Eikö Suuri lohikäärme ollut varoittanut Lohikäärme puhujaa, vai eikö Puhuja vain ollut varoittanut muita pandoja?

”Mitä luulette, että Lohikäärme puhujalle tapahtui?” Lehti kysyi. Hän tiesi ettei kysymykseen ollut oikeaa vastausta – yksikään panda ei nimittäin tiennyt, minne Illanrusko Takametsä oli kadonnut.

”Minusta se on itsestään selvää”, Talvio sanoi. Hän huokaisi raskaasti. ”Siitä on nyt jo kokonainen vuosi, ja meidän on aika hyväksyä totuus: Puhujamme on kuollut tulvassa.”

Lehti oletti, että edes joku olisi ollut eri mieltä, mutta joutui toteamaan tyrmistyneenä että kukaan ei sanonut sanaakaan. Jopa Täti Luumu painoi päänsä murheellisena ja pysyi vaiti.

”Minä tapasin hänet kerran”, Hyasintti sanoi. ”Olin silloin vasta pentu, mutta muistan ikuisesti, miten hän puhui minulle

kuin olisin ollut täysikasvuinen panda. Hän sanoi että jonain päivänä oppisin itsekin näkemään merkit ja saisin ehkä olla juuri se panda, joka estää sairautta leviämästä tai pelastaa jonkun toisen metsän asukkaan pesän tai... Hän sai minut tuntemaan, että minusta voisi joskus tulla sankari.”

”Hän oli yksi kaikkien aikojen viisaimmista Lohikäärme-
puhujista”, Luumu sanoi hiljaa.

”Mutta jos Illanrusko on kuollut, miksi uutta Puhujaa ei ole vielä valittu?” Lehti kysyi. ”Vai olemmeko me todella vain nostattaneet Lohikäärmeessä niin suuren vihan, että se on jättänyt meidät oman onnemme nojaan?”

Luumu pudisti päätään. ”Emme saa menettää uskoamme. Lohikäärme kyllä lähettää meille uuden Puhujan, kun aika on kypsä.”

Hänen sanojaan seurasi apea hiljaisuus. Lehti arveli, että kaikki Sorjapuun pandat pohtivat mielessään samaa kysymystä: *Kauanko meidän täytyy vielä odottaa?*

Lehti nousi pystyyn ja ravisteli itseään kuonosta hännänpäähän. Ateria oli nyt ohi, eikä häntä erityisesti huvittanut jäädä aukiolle märehcimään menneitä.

”Minä lähden etsimään Loikkaa”, hän ilmoitti.

”Jos et ole täällä kultaisen valon aterian aikaan, älä unohda –”
Täti Luumu aloitti.

”Joo joo, muistan kyllä siunauksen”, Lehti vakuutti. Hän tassutti aukion poikki ja tökkäsi ohi mennessään nenällään tätinsä poskea. ”Älä huoli.”

Lehti tunsu taakan putoavan harteiltaan heti kun oli päässyt matkaan ja pois aukiolta. Mitä sitten, jos heillä ei ollut Lohikäärme puhujaa? Ei se tarkoittanut, että elämä olisi ollut erityisen ikävää. Hänellä oli kuitenkin Täti Luumu, sekä omat ystävänsä.

Muutamana minuutina käveltyään Lehti oli siirtynyt Sorjapuun metsästä Kultalehden metsään, kultapandojen reviirille. Siellä ei kasvanut juurikaan bambua, mutta puut olivat rehevämpiä ja vankempia.

Aina puun vierestä kulkiessaan Lehti nuuhkaisi sen runkoa etsiäkseen merkkejä Loikasta, mutta ennen kuin hän ehti saada vainun ystävästään, hän kuuli heidän äänensä jostain yläpuoleltaan. Lehti tähysti latvoja kohti. Puiden oksat tärisivät, ja niiden päällä vilahteli pieniä punaisen ja mustan kirjavia hahmoja, jotka piileskelivät lehtien suojissa ja nauroivat.

”Loikka!” Lehti huusi ylös latvustoon. Yksi punaisista otuksista kietaisi itsensä oksan ympärille tähystelemään, niin että pää roikkui ylösalaisin toiselta puolelta ja häntä toiselta.

”Lehti! Tule tänne ylös!” Loikka Kaukakiipijä huusi. Nuoren kultapandauroksen takaa sankasta lehvästästä putkahti esiin kaksi muutakin naamaa.

”Terve, Lehti!”

”Tule ylös vain, Lehti!”

Lehti virnisti ylhäällä odottaville ystävilleen ja kääntyi nuuhkimaan lähimmän puun runkoa. Se vaikutti oikein sopivalta. Hän oli sen verran kultapandaystäviään kookkaampi, että hänen täytyi harkita jalansijojaan hieman tarkemmin, mutta sitten kun Lehti Sorjapuu lähti tosissaan kiipeämään, hän kapusi nopeammin kuin yksikään Pohjoisen metsän panda. Hän sai pian tukevan otteen ja upotti kyntensä syvälle kaaraan. Oli aika lähteä matkaan. Hän nousi alimmalle oksalle ja käytti sitten kuoren paksua muhkuraa jalansijana kurottaessaan kohti seuraavaa oksaa. Pian hän olikin jo korkealla puussa, keskellä rehevää latvustoa, joka huojui niin että joku vähemmän kokenut kiipeilijä olisi varmasti tärisnyt pelosta. Aamuauringon ensimmäiset säteet tuikkivat kirkkaina lehtien välissä ja värjäisivät koko maailman vihreän- ja kullanehkuseksi.

”Nyt kiivetään Isoisä Ginkgo ylös asti! Otetaan kisa ihan latvaan”, Pomppu Kaukakiipijä sanoi, kun Lehti viimein kömpi samalle paksulle oksalle, jolla kultapandat odottivat. ”Valmiina?”

Haukku Syväkaivaja pudisti päätään. ”Se ei ole reilua Lehdelle”, hän sanoi. ”Lehti joutui äsken kiipeämään koko puun ylös

asti, kun sinä olet vain istunut siinä häntäsi päällä ja ahminut tammenterhoja!”

”No, mutta sillä lailla teillä on edes pieni mahdollisuus voittaa. Vai mitä, Lehti?” Loikka sanoi ja pyörähti innoissaan ympäri. Hänen ketterät pikku käpälänsä tanssahtelivat jyrkän oksan päällä vikkelästi ja vaivattomasti.

”Jep!” Lehti puuskutti. ”Olen valmis vaikka heti!”

”Hep!” Pomppu vinkaisi, ja sitten hän ja Haukku ponkaisivat toiselle oksalle keskenään kikatellen.

Loikka ja Lehti virnistivät toisilleen.

”Otetaan ne kiinni!” Loikka heilautti häntäänsä ja säntäsi matkaan. Lehti seurasi perässä. Hän tiesi kyllä, ettei ollut yhtä nopea kuin kultapandaystävänsä eikä pystynyt hyppäämään yhtä kauas, mutta sillä ei ollut väliä. Hän nimittäin näki heti, että he olivat juosseet epähuomiossa aivan liian lyhyelle oksalle ja joutuisivat pian kääntymään takaisin, kun taas hänen oma, hieman harkitumpi etenemistyylinsä veisi hänet aina luotettavasti juuri oikeaan paikkaan.

Isoisä Ginkgo oli koko Pohjoisen metsän vanhin puu, ja sen latva kohosi muun oksiston yläpuolelle kuin kirkkaan kultahehkuinen auringonnousu. Lehti lähti kiirehtimään sitä kohti. Hän pysytteli visusti paksuimmilla oksilla ja otti tukevan otteen joka puun rungosta kiskoessaan itseään yhä ylemmäs ja ylemmäs. Kerran hänen otteensa oli vähällä livetä, kun hän selvisi vahingossa toisen takatassunsa koloon, jossa kuukkeli piti pesäänsä. Emolintu rääkäisi ja alkoi nokkia hänen anturaansa. Lehti henkäisi kauhuissaan ja luisui vähän matkaa alaspäin. Hän vilkaisi maahan ja näki miten loputtoman pitkä pudotus oli... Pian hän sai kuitenkin jarrutettua vauhtia kynsillään ja pysähtyi.

”Anteeksi!” hän huikkasi kuukkelille kiivetessään uudelleen ylös – tällä kertaa niin, ettei yksikään tassu vahingossakaan luisahtanut pesäkoloon sisään. Kuukkeli vain säksätti hänelle ja porhisti äkäisesti savunharmaita niskahöyheniään.

Nousun viimeinen osuus aivan ginkgopuun latvassa oli koko metsän vaikeimmin kiivettäviä kohtia, mutta Lehti oli kyllä onnistunut nousemaan huipulle ennenkin. Puuvanhus tuntui joka kerta aiempaa korkeammalta ja jyhkeämmältä. Lehti tiesi tarkkaan, mitä oksia pitkin latvaan kannatti kavuta. Loikka kiipesi aivan hänen rinnallaan ja käytti askelmina ohuita pikkuoksia, jotka olisivat taatusti katkenneet Lehden tassujen alla. Toiset kultapandat seurasivat aivan heidän perässään. Lehti kiskoi itsensä yhdelle ylimmistä oksista ja jäi voitonriemuisena sen hankaan puuskuttamaan ja tähystelemään kullanhoitoisen lehvästön läpi kohti alla levittäytyvää metsää.

Ginggon ympärillä kasvoi Pohjoisen metsä, jossa oli pairoittain korkeita ja jykeviä puita ja toisaalla taas harvempaa kasvustoa, kuten Sorjapuun aukion seudulla missä bambua kasvoi vain kituliaina laikkuina. Metsän takana avautui jokilaakso, jota hallitseva virta oli niin leveä ettei yksikään eläin kyennyt uimaan sen poikki. Sen nopeat ja vaarallisen voimakkaat virtaukset nostattivat pintaan väreitä, jotka nousevan auringon valossa muistuttivat kimmeltäviä käärmeitä – tai lohikäärmeitä.

Joen vastarannalta alkoi Etelän metsä. Sen rinteet olivat aivan yhtä jyrkät kuin Lehden puolella jokea, mutta siinä missä Pohjoisen metsä oli harmaata ja harvakasvuista, Etelän metsän puut näyttivät vehmaan vihreiltä. Näinkin kaukaa Lehti oli erottavinaan valtavana pöheikköinä rehottavaa bambua, ainakin jos katsoi tarpeeksi tarkkaan. Niin suuria kasvustoja, että nälkäisinkään panda ei kykenisi ahmimaan kaikkea.

Bambun ajatteleminen sai Lehden vatsan kurnimaan, ja hän vilkaisi nousevan auringon asemaa huuliaan nuoleskellen. Oli kultaisen valon aterian aika. Hänellä ei ollut juuri nyt bambua, mutta hän ei myöskään voinut jättää aterialla väliin. Niinpä hän alkoi vilkuilla ympärilleen, kunnes sai silmiinsä ginkgopuun oksasta roikkuvan tertun jossa oli pieniä keltaisia hedelmiä. Ne eivät olleet läheskään yhtä maukkaita kuin bambunversot, mutta

niihin hänen oli nyt tyytyminen. Lehti otti yhden hedelmistä tassuunsa ja painoi päänsä.

”Suuri lohikäärme, nöyrä pandasi kumartaa sinua tänä kultaisen valon aterian hetkenä”, hän sanoi. ”Kiitos näistä bambuista jotka olet minulle suonut – tai siis näistä pahanhajuisista keltaisista hedelmistä – sekä siitä että annat minulle peräänantamattomuuden lahjan.”

Kultapandat istuivat viereisillä oksilla ja heiluttelivat häntiään, kun Lehti haukkasi hedelmää ja raastoi hampaillaan sen pehmeää keltaista hedelmälihaa päästäkseen käsiksi sisälle kätkeytyvään rouskuvaan pähkinään. Se ei ollut kovin kummoista syötävää bambuun verrattuna, mutta tärkeintä oli nyt saada jotain vatsaansa.

”Kuulin Kuopijan sanovan, että joki olisi viime sateiden jälkeen rauhoittunut jonkin verran”, Pomppu sanoi, kun Lehti oli syönyt niin monta hedelmää kuin onnistui saamaan alas.

”Oikeastiko?” Lehden korvat nousivat pystyyn ja hän vilkaisi pohjoisrinnettä myöten alas, kohti kimaltelevaa vedenpintaa. Hänen silmänsä virtaukset näyttivät yhä varsin nopeilta, mutta kenties kauan odotettu hetki oli tosiaan viimein koittanut. Kenties...

”No... Kuopsu nyt sanoo kaikenlaista”, Loikka muistutti. ”Luultavasti hän vain kuvitteli koko jutun.”

”Kyllä me siinä vielä onnistumme”, Lehti sanoi päättäväisesti. ”Emme ehkä tänään, mutta jonain päivänä me pääsemme toiselle puolelle. Minä ainakin uskon niin.”

”Ei se niinkään uskomisesta kiinni ole vaan uimataidoista”, Pomppu sanoi ja pyörähti roikkumaan ylösalaisin oman oksansa alapuolelle. ”Osaatko sinä uida?”

”Osaan!” Lehti tuhahti. *En ehkä erityisen hyvin*, hän lisäsi mielessään. *En yhtä hyvin kuin kiivetä. Mutta kyllä se jollain konstilla onnistuu!*

”Luuletko, että he oikeasti odottavat jossain tuolla toisella puolella?” Loikka kysyi hieman epäilevän kuuloisena. ”Sinun emosi ja kaksossisaresi?”

YKSI VALTAKUNTA. KOLME MAAILMAA.

Bambuvaltakunnan pandat eivät voi unohtaa suurta tulvaa, johon heidän rauhaisa elämänsä äkkiarvaamatta päättyi. Kolmelle pandanpennulle, jotka syntyivät tulvan noustessa, vedenpaisumus merkitsi alkua elämälle eri maailmoissa. Heitä yhdistää kuitenkin ikivanha ennustus, josta riippuu koko valtakunnan kohtalo...

UUSI AAMU KOITTA.

Suomentanut Ville Viitanen

www.wsoy.fi

9 789510 487570

N84.2

ISBN 978-951-0-48757-0

Kannen kuva: Johanna Tarkela